

Woensdag 19 juni 1918 – ochtendeditie

Londen, 18 juni. De admiraliteit deelt mede: gedurende de periode van 13 tot en met 16 juni heeft de weersgesteldheid de krijgsverrichtingen van de marinevliegtuigen enigermate belemmerd. Niettemin werd een bomaanval gedaan op de dokken van Zeebrugge en Brugge, het spoorwegknooppunt van Torhout en het vliegpark van Gistel. Er werden goede resultaten bereikt en treffers waargenomen op het spoorwegstation, het Leopoldbekken enz. Eveneens werden ontploffingen waargenomen op de pier van Zeebrugge en in de nabijheid der sluizen en kaden.

In het geheel werden 24 ton bommen neergeworpen. Alle vliegtuigen keerden ongedeerd terug, behalve één dat door het afweergeschut boven Brugge werd getroffen en tot dalen gedwongen was. Het toestel werd daarop door het vijandelijk geschut vernield.

Er werden eveneens bommen geworpen op vijandelijke schepen. Behalve de gewone patrouilletochten, hebben wij nog aanvallen op vijandelijke vliegtuigen gedaan, doch er wordt niets omtrent beslissende gevechten gemeld.

In dezelfde periode zijn onze watervliegtuigen in de nationale wateren werkzaam geweest. Zij hebben een vijandelijke duikboot aangevallen, vijandelijke mijnen vernietigd en neutrale en geallieerde schepen geëscorteerd.

Men schrijft ons:

Eén der eerste regeringsdaden van Cooreman, de nieuwe minister-president van België, bevestigt tegelijk de woorden van uw correspondent te Havre, die meldde dat de Broqueville aftrad wegens onenigheid met de overige leden der regering aangaande de

"méthodes gouvernementales", en de veronderstellingen geuit door één van uw medewerkers op die grondslag. Cooreman heeft namelijk een bijeenkomst van de Belgische parlementsleden, die zich buiten het bezette gebied bevinden, vastgesteld op 21 juli, de verjaardag van de intocht van Leopold I te Brussel, datum van het Belgische nationale feest.

Men herinnert zich, dat indertijd, onder de Broqueville nog, het besluit eerst genomen scheen om zulk een vergadering te beleggen. Uit Havre seinde de correspondent van de Nieuwe Rotterdamsche Courant met stelligheid dienaangaande. Doch de plannen werden niet ten uitvoer gebracht, en overtuigde voorstanders van de rechten van het parlement hebben er de Broqueville over aangevallen.

Thans is dan, met Cooreman, een begin gemaakt met de nieuwe "méthode gouvernementale". De regering zoekt weer voeling met de overblijfselen van het parlement en dat juist op de plechtigste Belgische feestdag. De drie nog in Nederland vertoevende Belgische kamerleden: de heren Terwagne (socialist), Buysse (liberaal), en van Raemdonck (katholiek), zullen zich ongetwijfeld naar de bijeenkomst begeven.

Woensdag 19 juni 1918 – avondeditie

Havre, 19 juni. Cooreman heeft prof. De Jace, van de universiteit te Luik, tot chef van zijn kabinet aangesteld. Van der Essen, professor te Leuven, de vroegere chef van het kabinet van de Broqueville, wordt directeur van de afdeling der politieke documentatie. De oorlogscommissies worden bij de economische afdeling ingedeeld, zo ook de dienst van de bevoorrading van bezet België.

De ministerraad zal elke donderdag bijeenkomen.

Een Duits-Belgische conventie.

Dezer dagen hebben de Duitse en de Belgische regering de conventie goedgekeurd, die opgesteld werd na uitvoerige besprekingen tussen Belgische en Duitse afgevaardigden in het Spaans gezantschap te Bern.

De conventie betreft het in vrijheid stellen van de burgerlijke gevangenen. Niet alle gevangenen worden er door bevrijd: zo is er door de afgevaardigden alleen nog maar de wenselijkheid geuit dat de beide regeringen ook zouden overgaan tot het bevrijden van de gevangenen, die dienstplichtig zijn.

Door de huidige conventie worden de volgende categorieën in vrijheid gesteld:

1. De vrouwen en de meisjes.
2. De mannen beneden de 17 en boven de 45 jaar.
3. De mannen tussen 17 en 45 jaar die niet geschikt zijn voor de krijgsdienst.
4. De geestelijken en de geneesheren.

Het Duits gouvernement behoudt zich het recht voor uit de conventie uit te sluiten, indien daartoe redenen bestaan van veiligheid of van militaire aard: ten hoogste 50 personen uit het generaal-gouvernement van België, en de burgerlijke gevangenen die op het ogenblik van hun internering verbleven binnen de grenzen van het etappegebied of binnen het gebied van de militaire operaties. Op zijn beurt kan om dezelfde reden de Belgische regering een vijfde van het aantal in Europa geïnterneerde Duitse burgers beletten gebruik te maken van deze conventie.

Zo gauw mogelijk zullen de burgerlijke gevangenen, die volgens bovenstaande bepalingen in vrijheid moeten worden gesteld, naar hun verblijfplaatsen worden teruggestuurd.

Indien echter redenen van staatsveiligheid of van militaire aard zich verzetten tegen een terugkeer van een Belgisch burger naar zijn verblijfplaats, dan zou zulk een terugkeer kunnen verhinderd worden: in dit geval, en op verzoek van de gevangene, zal hij gestuurd worden naar de Zwitserse grens. Aan de andere Belgische vrijgestelden zal de kans gegeven worden om naar België terug te keren of naar de Zwitserse grens vervoerd te worden.

Met de burgers van België, die in Duitsland gevangen gehouden worden, zullen vooral uitgewisseld worden Duitse burgers, die in de macht vielen van de Belgische troepen, welke een groot gedeelte van Oost-Afrika veroverden. Zij, onder deze Duitse burgers, welke niet naar hun vaderland teruggezonden behoren te worden, zullen toch naar Europa overgebracht moeten worden om er hun gezondheid te herstellen.

De personen, die ingevolge deze conventie naar hun vaderland teruggestuurd moeten worden, zal men niet mogen laten arbeiden aan enig militair werk, noch aan het front, noch in het etappegebied, nog binnen het gebied van het door de vijand bezette land, en, in beginsel, ook niet op een grondgebied of een bezitting van een staat, die met hun eigen land in bondgenootschap is.

Nochtans, wat betreft het aan het werk stellen van Belgische burgers in Frankrijk, deze kwestie blijft nog voorbehouden: de oplossing ervan zal afhangen van de beslissing omtrent het gebruik van de uitgewisselde krijgsgevangenen, in verband met de artikels 19 en 38 van de Frans-Duitse conventie, door het Franse gouvernement

ondertekend de 16^e maart 1918, doch nog niet goedgekeurd door de Belgische regering.

De haven van Antwerpen en de economische oorlog. De Antwerpsche Courant betoogt nog eens, dat voortzetting van de economische oorlog na de oorlog tegen Duitsland de ondergang van Antwerpen ten gevolge zou hebben. Frankrijk heeft voor Antwerpen slechts geringe betekenis: in 1913 kwamen er in de Antwerpse haven slechts 207 Franse schepen met een gezamenlijke inhoud van 282.000 ton, tegen 1135 Duitse schepen met 3.000.000 ton. Het aandeel van Frankrijk in de binnenscheepvaart op Antwerpen bedroeg 1181 schepen met slechts 329.000 m³ inhoud, dat van Duitsland 7464 schepen met bijna 3.500.000 m³ inhoud.

"Voor Engeland is het enigszins anders," vervolgt het blad. "Als dit land na de oorlog met Midden-Europa en met wat erachter ligt, handel wil drijven, dan is België met het oog op het goederentransito, zowel als Nederland, van zeer grote betekenis. Maar als Engeland, dat in Duitsland voor de oorlog een van zijn beste afnemers vond, de boycot tegen de middenrijken op touw zet en elders afnemers zoekt om het gemis van Duitsland te vergoeden, dan juist is België er het ergst aan toe: dan is er geen transitoverkeer meer van Engeland naar de middenrijken en terug.

"Men mag zich dus afvragen, wat er van de Antwerpse haven zou voortkomen, als ze niet mocht steunen op Duitsland en de andere centrale landen. Iedere handelsman moet erkennen, dat België geen welvaart meer kan beleven, als de centralen het voorwerp worden van een economische boycot. Zulk een boycot zou voor Duitsland een lelijke streep door zijn rekening zijn, maar voor Antwerpen erger nog: de ondergang en de dood!"